

A fejembe húztam a kapucnit és út közben az egyik kuka tetejéről elkaptam egy majdnem üres üdítő poharat. Kiöntöttem a maradékot és kicsit összenyomtam, hogy hasznátabbnak tűnjön. Amikor elértem a javasolt helyre leültem a sarkon, néhány érmét a zsebemből a pohárba dobtam és úgy tettem, mintha egy lennék a számtalan kéregető közül.

Kietlen rész volt, ahol csak rosszarcú alakok éltek, üzleteltek, vagy haladtak át. Bandák uralták a környéket, ezért a Verum verőfiúi sem tűntek volna ki, ha nem számítok rájuk. Viszont Arran nem az élükön haladt, hanem egy csokornyit túlméretezett gorilla gyűrűjében, középtájon.

- Szánjanak meg egy kis apróval - emeltem fel a poharam, megcsörgetve az érméket, amikor a menet eleje hozzám ért.

A kapucnit mélyen a fejembe húztam, de tudtam, hogy Arran így is felismer majd. Ahogy számítottam rá, tudomást sem vettek rólam, akik pedig igen, nemes egyszerűséggel belém rúgtak. Aztán elért hozzám Arran, aki egy papírpénzt dobott a poharamba.

- Az Isten áldjon meg, fiú - válaszoltam rekedtesen.

Megvártam, amíg mind eltűnnek a sarkon befordulva, aztán ledobtam a kapucnim és kivettem a pénzt. Egy fecnit rejtett a hajtások közé. Átfutottam a tekintetemmel, aztán elloptam a tőlem néhány méterre felügyelet nélkül hagyott étel futáros motort.

Hiba volt a kulcsot benne hagyni, biztosan kezdő srác, mindig azokat küldik a legrosszabb környékekre. Kerültem, hogy ne fussak a felénk menetelő csapatba, mégis előttük érjek vissza. Ismét hátulról közelítettem az épületet, amikor alig fél centire előttem egy tör állt a földbe.

- Tudtam, hogy elárulsz minket - hallottam néhány emelettel feljebből Eileen hangját. - Kivel találkoztál?

Követtem a hangját és meg is láttam az egyik erkély korlátján guggolva, több, hasonló dobótörrel a kezében, mint amivel már korábban megismerttettem.

- Azt hittem világos volt, hogy nem követhetsz.

- Nem buktattalak le, bár nem hiszem, hogy valóban féltél tőle.

- Hol van Rhys?

- Itt vagyok - sétált felém az udvaron. - És még számolunk a parancsszegésért, Eileen. Justin, kivel találkoztál?

Válasz helyett elővettem a cetlit, amit indulás előtt a zsebembe rejtettem. Amint egy lépést tettem Rhys felé, újabb tör landolt előttem én pedig kezdtem elveszíteni a türelmem.

- A szentségit, maradj már nyugton, te lány! - kiáltottam rá, ami sajnos csak Rhys-t lepte meg.

- Csak nem hiszed, hogy egy papírral akarom megölni... arra már rengeteg esélyem lett volna. Hallottam a nem tetsző morgást az érintettől, de nem szólt semmit. Mivel Eileen is hallgatott, inkább Rhys jött közelebb, hogy odaadhassam az üzenetet.

- „A terv megváltozott, másra bízta a vezetést. A parancs, hogy végezzenek mindenkivel, nem lesznek túszok. Amuletteket kapott mindenki, ami miatt nem hatnak rájuk az illúziók vagy varázslatok. El kell tűnnöd, mielőbb!” - olvasta fel a levelet, aztán rám nézett. - Mégis mi ez?

- Az ott a Verum terve.

- De mégis hogyan szerezted meg?

- A besúgómtól - döntöttem a féligazság mellett. - Vele találkoztam, a Verum belső körében van.

Furcsa hang jött fentről válaszul a bejelentésemre, amire odakaptam a fejemet. Azt hittem Eileen újra hazugnak kiált ki és hozzám vágja az egyik beton elemet az erkélyekről, de helyette nemes egyszerűséggel leereszkedett a mi szintünkre. Annyi bátorságot nem nyert a dühéből, hogy kikapja Rhys kezéből a fecnit, de úgy állt, hogy tisztán ráláthasson.

- Bízhatunk benne? - kérdezte végül Rhys.

- Igen.

- Mitől vagy ilyen biztos benne?

- Mert közel egy évig éltem vele, miközben azt a parancsot kapta, hogy öljön meg.

Rhys állkapcsa megfeszült és szinte hallottam csikorogni a fogait, de nem mozdult és nem szólt semmit. Eileen szorítása is gyengült a tör nyelén, de még nem lélegezhettem fel. Eileen célt ért és tényleg árulónak éreztem magam, csak nem a céhemé, hanem Arran-é. Hiába nem tudják a nevét, többé nem találkozhatok vele, különben veszélybe sodrom őt és a többieket is.

Mindig tudtam, hogy eljön az a nap, amikor már nem lesz visszaút és az emberi életemnek örökre hátat kell fordítanom, egyszerűen képtelen voltam elképzelni a pillanatot. Mert ugyan olyan fájdalommal járt, mint amikor az ébredésem elvette a családom. Hallgatnom kellett volna a mentoromra és jól elzárni a szívemet, mert újra elpusztult és ezúttal talán már örökre.

- Mi a terved? - kérdezte komoly hangon Rhys.

- Kevesebben vannak, de az illúziók nem hatnak rájuk - kezdtem hangosan gondolkodni. - Túl nagyképűek ahhoz, hogy a létra alján legyenek, ami azt jelenti, hogy jók. A parancsuk egyértelmű, ezért nincs túl sok választásunk.

Nem akartam feltétlenül végezni velük, de azt sem kockáztathatjuk, hogy a túlélők visszajöjjenek. Ha nem megy vissza senki jelentést tenni, akkor pedig bosszúból még nagyobb csapattal fognak lerohanni. Nem hagyhatjuk itt a céhet és már nincs időnk csapdákat állítani. Abból, amit Arran emlékeiben láttam biztosan tudtam, hogy nem hagyják magukat élve elfogni sem.

- Azt kell hinniük, hogy elmenekültünk - jutottam végső döntésre. - Amikor létszámfölből érzik magukat, akkor kell támadnunk és végeznünk velük. Ha sikerül eltávolítani a

talizmánjaikat, akkor Raphael szerezhethet néhány információt tőlük, de nem hagyják magukat élve elfogni.

- És a besúgód? - kérdezte Eileen jeges hangon.

- Vele én foglalkozom. Ha csak gondolsz a megölésére, az lesz az utolsó, világos voltam?

Meglepetésemre nem vágott vissza, nem támadt rám és még csak Rhys-re sem nézett a véleményére várva. Mégsem voltam képes még egy megkönnyebbült mosolyra sem, mert ki kellett találnom, hogyan mentsem ki Arran-t ebből az egészből. Conall keresésére indultam, hogy őt is beavassam, miközben Eileen a többiekhez tartott, Rhys pedig a fegyverekhez.

- Gyere velem - hallottam Raphael hangját a hátam mögül.

Nem várt választ, még csak rám sem nézett, csak elindult az ellenkező irányba, én pedig követtem. Titkon azt reméltem, van valami ötlete, amivel csendben megoldhatjuk az egészet, mégse hittem benne teljes szívből. Az egyik folyosón megállt egy könyvesszekrény előtt és bevárt.

- A céh tele van titkos járatokkal és nem mindegyiket varázslat rejti el - kezdett a magyarázatba.

- Ez egy afféle emlékportál. Ha tudod, hogyan nyílik, elvisz bárhová, ha a hely ott van az emlékeid között. Egyszerű embereknek nem működik, de neked igen. Ezen át kiviheted innen a barátod.

- Miért segítesz?

- Ez a könyv a kulcs - folytatta zavartalanul. - A gerincén lévő betűket kell a helyes sorrendbe raknod, majd vissza a polcra. Nem gondolhatsz semmi másra, amikor belépsz és nem engedheted el a barátodat. Ha odabent külön váltok, ő meghal.

Megmutatta a helyes sorrendet, aztán újra összekeverte és visszatette a polcra. Értetlenül álltam, felváltva kételkedve az ép eszemben és Raphael szándékaiban. Persze azonnal megérezte és úgy fordult felém, mintha egy óvodáshoz, vagy bolondhoz beszélne és minden magyaráznia kell.

- Tudom, hogy mennyit segített neked, amíg távol voltál és mennyire fontos a számodra. A családotdóda vált, amikor úgy érezted elvesztetted őket, ezért segíték. Most pedig mennem kell álomba küldeni két jómadarat, hogy ne legyenek útban a harc alatt. És erre szükséged lehet menekítés közben az erőd miatt - nyújtott felém egy bőr kesztyűt.

Kénytelen leszek kézen ragadni Arran-t és kirángatni a többiek közül, ha nem akarom, hogy belekeveredjen a harcba. Nem hagyhatom, hogy az erőm idő előtt aktiválódjon, ezért felvettem és megköszöntem Raphael-nek. Vicces, hogy ha Coyle nem kényszerít, nézzek bele a társaim emlékeibe, könnyű szerrel elmenekülnék Mexikóba, ahogy Arran tervezte, hogy soha senki ne találhasson rájuk. Nem hiába mondják, hogy „áldott tudatlanság”. Képtelen voltam

bármelyiküket is hátra hagyni, ezért egy köztes megoldással kellett előállnom. Csatlakoztam a többiekhez és felmértem a helyzetet.

Eileen úgy döntött, hogy a fiatalabbakat és a női tagokat használja csalinak, miközben a többiek elrejtőznek és kivárnak. Ő közvetlenül az ajtónál helyezkedett el, elrejtve a fegyvereit, hogy a berobbanó ellenség ne láthassa. Nem tetszett a gondolat, hogy ő kerül előbb közel Arran-hoz. Az ösztöneim szinte sikoltoztak, hogy senkit ne engedjek a közelébe, mert ő nem harcban edzve élte le az életét, mint mi, de már nem volt időm ellenkezni, mert az ajtó berobbant.

Néhányan még fel is sikoltottak a hatás kedvéért, ami előcsalt belőlem egy cinkos vigyort. Az első két férfi alakja kibontakozott a füstből és az arrogáns fölényeskedést azonnal értetlen zavar váltotta fel az arcukon. Biztosan fegyveres és páncélos férfiakra számítottak, nem egy csapat gyerekekre és nőre. A harmadik azonban nem hagyta magát megtéveszteni és előlépve megragadta Eileen-t.

- Hol van a többi társad? - ráncigálta középre a hajánál fogva. - Nehogy azt hidd, hogy átverhetsz ezzel a napközis baromsággal.

Eileen nem válaszolt, inkább a tekintetével jelezte mindenkinek, hogy maradjon nyugton. Ha nem lennének állandó dühkitörései és nem utálná az egész világot minden ok nélkül, kiváló vezető lehetne. És mindezek ellenére sincs olyan a céhben, aki ne tisztelné őt. A Green család már csak ilyen - nyugtáztam magamban.

- Nem tudom, kik vagytok, vagy mit akartok - szólalt meg nyugodt hangon Eileen, miközben a pasas újra rángatni kezdte. -, de nincs itt senki más, csak akiket látsz.

- Lószart! - kiáltott dühösen és ellökte Eileen-t, aki térdre zuhant előtte.

A haja teljesen betakarta az arcát, miközben újabb alakok léptek be, a füst pedig oszlani kezdett. Kevesebben voltak, mint amikor az utcán láttam őket, ami azt jelentette, hogy szétváltak. Óvatosan körbe néztem anélkül, hogy felfedtem volna magam és amikor megláttam Raphael-t, reméltem, meghallja a gondolataim.

- Szétváltak, fel kell készülnünk, hogy több irányból is támadhatnak.

- Értésítem a többieket - érkezett a válasz, miután legalább fél tucatnyiszor elmantráztam a mondatot.

Egyedül Rhys volt hozzám elég közel, hogy lássam, célba ért az üzenet. Azonnal körbenézett, de nem találta a csapat többi tagját, ami csak még idegesebbé tett. Aztán újra az ajtó felé fordultam. Alaposabban szemügyre vettem a kis csapatot és egy furcsa nőn akadt meg a tekintetem. Ismerős volt, de elsőre nem tudtam honnan... A füstben Arran anyját láttam, ahogy aggódó tekintetével a fiát keresi, ahogy éppen én is. Pislognom kellett párat, hogy a nő képe eltűnjön és megpillantsam Arran-t, az erőszakos fickó háta mögött. Kétségbeesetten nézett

körbe, minden bizonnyal engem keresve. Ugyanakkor egyféle kíváncsiságot is láttam a szemében, mintha felmérné, milyen is a másik otthonom.

A következő pillanatban egy olyan hang ütötte meg a fülem, amit csak az emberek világából ismertem. Határozott fémes kattanás, ami egy pisztoly kibisztosításával jár. Persze ismertük az emberi világ fegyvereit, de sohasem használtuk őket és nem harcoltunk ellenük. Az emlékeknek és Arran mozizós estjeinek hála felismertem a fekete Desert Eagle-t, amit az egyik a kezében tartott. Amikor pedig Eileen halántékához nyomta a csövét már nem tudtam parancsolni a testemnek. Megragadtam Rhys karját és kölcsönvéve az erejét néhány dobótört előhívtam a testéből.

Mielőtt rájöhetett volna, mi is történik, az egyiket egyenesen a pisztolyt tartó kézbe dobtam. A társai ösztönösen felé fordultak, és nem a támadót keresték, ezért miközben Eileen kiszabadult és elővette a töreit, én még négyet dobtam különböző testrészeibe a támadóinknak, mielőtt elő nem ugrottam, pontosan Arran orra előtt landolva.

- Most! - kiáltott Eileen, mire a többiek is előbújtak és támadásba lendültek.

Mindenki a hozzánk közelállókat támadta, ezért feltűnés nélkül megragadhattam Arran kezét, hogy magam után rángassam. Raphael kivételével mindenki harcolt, ő azonban magaslati helyen maradt, ahonnan szemmel tarthatott mindent. Nem volt rajta a szemüveg, ezért láttam, ahogy követ a tekintetével.

- Hol a csapatod többi tagja? - kérdeztem Arran-tól.

- Egy saroknyira innen - lihegte. - Joseph úgy gondolta nincs szükség mindenkire. Tíz percen belül jelet kell adnia, hogy a többiek ne rontsanak be.

- *Értesítsd a többieket* - küldtem a néma üzenetet Raphael-nek.

Amint kiértünk a harcterről, elengedtem Arran kezét, de nem álltam meg. Sohasem volt sportos alkat, ezért nehezeire esett tartania a tempóm, de nem panaszkodott. Csak a titkos ajtónál álltam meg, de ahelyett, hogy azonnal a kulcsért nyúltam volna, egy pillanatra megtorpantam.

- Azt ne mondd, hogy sürgős olvasnivalód támadt - mondta levegő után kapkodva, miközben előre görnyedve a térdein támaszkodott.

- Meddig jutott el a cégünk híre?

- Mármint?

- Csak ez a csapat tud rólunk vagy a szüleid is?

- A nagybátyám csak a győzelme után akart szólni a szüleimnek - egyenesedett fel. - Csak annyit árult el, hogy rátalált egy cégre. Sem a pontos helyét, sem a nevét nem tudja rajta kívül más.

- Melyik ő?

- Akinek a kezébe állítottad a töröd. Szép dobás mellesleg - vigyorgott.

- Ezt vegyem úgy, hogy nem ő a kedvenced?

Abbamaradt a fűjtatása és ugyan olyan komoly tekintettel mért végig, mint amikor nem is olyan rég még a mexikói utunkat tervezte a lakásában. Láttam a tekintetében, hogy még ő sem gondolta egészen végig, hogy milyen veszteségekkel is jár ez a háború. Nem vártam el tőle, hogy engem válasszon a családja helyett. Akkor is megmentettem volna, ha ellenem fordul, mert sokkal többel tartoztam neki, mint azt hihette. És gyűlöltem magam, amiért ilyen döntésre kényszerítettem.

- Én mindig téged foglak választani - mondta ellentmondást nem tűrően.

Meglepetten hátráltam egy lépést. Nem számítottam ilyen válaszra, ezért nem is igazán tudtam hová tenni, főleg a komolyságát látva.

- Jézusom, ugye nem ilyen romantikus nagy vallomást vártál tőlem? - vigyorgott.

- Barom - horkantottam fel nevetve és megráztam a fejem.

A könyvért nyúltam és kiraktam a megfelelő sorrendet, de mielőtt visszaraktam volna a helyére, még adtam egy utolsó esélyt.

- Ha most elmész, nem árulhatod el a szüleidnek, hogy hol a céhünk vagy bármit rólunk. Viszont jelentened kell a támadásról, hogy ne küldjenek másokat - mondtam neki, bár tudtam, hogy fölösleges.

- Mert nem marad más, aki jelentést tehetne - nyugtázta egy bólintással. - És mi lesz a te társaiddal? Már tudják, ki vagyok, nem igaz?

Nem mondtam semmit, de látta a választ a tekintetemben, mire sóhajtott. Visszanézett arra, ahol a harc folyt, bár csak néhány hang jutott el hozzánk, egyértelmű volt, hogy még nem ért véget.

- Menjünk - fordult felém, én pedig visszaraktam a könyvet a helyére és levettem a kesztyűmet.

A polc elhúzódott, megragadtam Arran karját és beléptem, őt is magammal rántva. A házára gondoltam, az otthonunkra és amikor átléptem a küszöböt, Arran-t átlöktem, míg én visszahúztam magam a könyvespolcba kapaszkodó másik kezemnek hála.

- Ég veled, barátom - mondtam a bezáródó ajtónak, miközben elnyomtam mindazt az érzést, amit kiváltott, hogy elvettem Arran minden hozzám fűződő emlékét.

Egy percre még bámultam a hétköznapi tűnő könyvespolcot, ostobán az emberi életemen merengve, mielőtt egy robbanás szerű hang észhez nem térített. Ösztönösen a harc felé rohantam, közben vártam, hogy Raphael beavasson, de meg se szólalt. Amikor odaértem mellé, a tekintetét az újabb füstfelhőre és a törmelékekre szegezte, mégis elkapta a karomat, amikor le akartam ugrani a többiekhez.

Értetlenül néztem rá, mégse kérdeztem semmit, elég volt az arckifejezését látnom, hogy biztos legyek abban, valami nagyon nem jó dolog történt. Ellenkezés helyett még erősebben

markoltam a korlátot és vártam, hogy végre én is lássak. Gyorsan végigfuttattam a tekintetemet a társaimon, de más fogadott, mint amire vártam. Jókora létszám fölényben voltunk, nem beszélve a váratlan támadásunkról és a sérült négy fickóról. Mégis az eszméletüket veszítették és sérültek szinte csak a társaim közül kerültek ki, miközben egyetlen ellenséges ficsúrt sem láttam a földön.

Valami tényleg nagyon nem volt rendben, ezért elkezdtem a csapatom tagjait keresni. Eileen a füsttől nem messze állt, látható sérülésekkel, de lankadatlan harci hévvel. Conall ellenben az egyik kidőlt oszlop tövében ült és nem nézett ki túl jól. Rhys-t azonban sehol se láttam. Dühömben olyan erővel szorítottam a korlátot, hogy a jobb kezem alatt összeroppant a már amúgy is sérült fa karzat.

A füst lassan oszlani kezdett és végre megtaláltam Rhys-t. A bejáratától nem messze, a falhoz szegeztek. Jobb vállából egy hosszú kard állt ki, ami teljesen átment rajta és a falba fúródott, mozdulatlanul tartva őt. De ha ez nem lett volna elég, az inge szinte teljesen leszakadt róla és az egész testét apróbb vágások borították. Azonnal felismertem a férfit mellette, Joseph, Arran nagybátyja.

A tervem, amivel a barátom megmenthetem mindettől egyetlen dolgon állt vagy bukott: a csapatukból senki sem élheti túl és juthat vissza. Erre most mégis úgy tűnik, mintha esélyünk sem lenne ellenük.

- Ennyit tudtok? - kérdezte színpadias mozdulatokkal kísérvé. - Ennyit ér a nagy céh? Könnyedén elbánhatnak veletek az emberek, mégis olyan nagyra vagytok magatokkal.

Felnevetett, mire még néhány társa csatlakozott hozzá, kellemetlen bizsergést okozva a bőröm alatt. Nem értettem, hogyan történhetett mindez, ráadásul csupán néhány perc alatt. A fegyvereikre koncentráltam, mert abban reméltem megtalálni a titkot. Első ránézésre nem láttam semmi furcsát, de aztán észrevettem valamiféle karcolásokat mindegyiken.

- A Vésetek - erősítette meg a gyanúm Raphael. - Azok a nyomorultak a Véseteket használják ellenünk. Ha eltalálnak, a véset a testedben ragad és végezhet veled.

Olyan haragot éreztem, amelyet korábban még soha. Képtelen voltam tisztán látni vagy csak gondolkodni. Egyre szaporábban vettem a levegőt és éreztem, ahogy a szívem is folyamatosan gyorsul.

- Ki akar még kiállni ellenünk? - kiáltotta el magát körbe fordulva Joseph.

Képtelen voltam tovább visszafogni magam. Futásnak indultam, hogy közelebb kerüljek, aztán átugrottam a karzaton, mielőtt bárki mozdulhatott volna és néhány méterrel a szemét előtt landoltam, aki elégedetten vigyorgott.

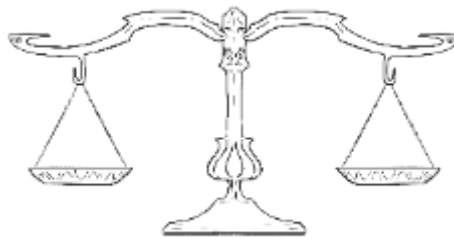
- Nocsak, csak nem te vagy a bajnok? - röhögött, a társai pedig követték a példáját. - Mi a neved? Csak hogy tudjam, mit véssek a sírodra.

Nem válaszoltam, nemes egyszerűséggel elindultam felé. Nem tekintett komoly fenyegetésnek, ezért nem támadott rám sem ő, sem a társai. Amikor Eileen mellé értem felé nyújtottam a kezem, de a tekintetem leendő áldozataimon tartva. Kérdés nélkül odaadta az egyik törét én pedig újra tettem pár lépést a mocskok felé.

Megpörgettem a kezemben a tört, aztán átültettem a gyakorlatba az egyik titkos képzesemet, amin megtanultam, mire vagyok még képes a megfosztáson kívül. Senkinek sem beszéltem az ezekről, mert az elmémben egy fekete hajú alak tanított és új képességekre készít fel. Sohasem említettem, mire használható a vérem a Concilio kísérletein túl, de most eljött az ideje, nem számított az ár, amit fizetnem kell érte. Bal kezemen felgyűrtem a pólóm, majd a könyökhajlatomtól a csuklómig felvágtam.

Hallottam, ahogy Joseph nevetve vakkant valamit a társainak, de távolról, mintha csak foszlány lenne, ezért nem is foglalkoztam vele. Csak egy pillanatig éreztem fájdalmat, aztán már csak melegséget, ahogy a vérem lassan végigfolyik a karomon. Hagytam, hogy a tenyeremen át az ujjaim között a földhöz közelítsen, de sohasem ért le egyetlen csepp sem.

Az utolsó pillanatban, mintha egy kardot fognék, köré zártam az ujjaim, a vér pedig pengévé vált a kezemben. A sebnek nyoma sem volt már a karomon és a férgek nevetése is abbamaradt, pedig fogalmuk sem volt, mire is képes az új fegyverem. A képességem a véremben van, ezért elég egyetlen vágást ejtenem, legyen az akármilyen apró is, hogy megfosszam őket az életüktől.

Sohasem vágytam a harcra vagy a vérontásra. Amikor egész fiatal voltam, nem egyszer rosszul lettem a vér puszta látványától is, most mégis egy vérfürdő kellős közepén ültem, miután a földre estem. A korábbi haragomnak, amit a csapatomra mért támadás váltott ki, már nyoma sem volt. Még dühös voltam, de ezúttal csak magamra, amiért képtelen voltam uralkodni az indulataimon.

Egy nemrég szerzett képességem felfedésével csak még egy okot adtam mindenkinek, hogy szörnyetegnek tartson, amihez eddig a puszta létem is elég volt. Háttal az egykori bejáratunknak

térdre küzdöttem magam a vérkardomra támaszkodva, amikor az utolsó ellenfelünk is kilehelte a lelkét. A társaim közül senki sem szállt be a harcba, még Eileen sem, ugyanakkor az ellenfeleimnek sem volt idejük rajtam kívül mással foglalkozni.

Amint elvágtam Joseph torkát úgy helyezkedtem, hogy ha löni kezdenének rám, a félrement golyók még véletlenül se a társaim felé záporozzanak. Az adrenalin lassacskán kezdett eltűnni a szervezetemből és megéreztem, mennyire fárasztó is volt, amit véghez vittem. Amint elengedtem a kardot, az újra folyékonyá vált és összeállt előttem egy tócsába.

Hátra engedve a súlyom a sarkamra ültem és hátrahajtottam a fejem, hogy levegőhöz jussak. Jólesett az a pillanatnyi csend, ahogy elnémult a világ a harc után. Senki sem mozdult, nem beszélt és minden hang megszűnt létezni. Aztán fájdalmas hörgést hallottam, ami Rhys irányából jött. Talpra kecmeregtem és megindultam felé, hogy egy újabb titkolt képességem használjam és segítsek rajta, de mielőtt a közelébe érhettem volna, Eileen előttem termett.

- Hozzá ne merj érni, te szörnyeteg! - sziszegte az összeszorított fogai között, de alig állt a lábán.

Annyi erőm már nem maradt, hogy még vele is vitatkozzak, csak egy erőtlen mosolyra futotta. Megtettem azt a maradék néhány lépést, aztán kihúztam a kardot. Rhys térdre zuhant, én pedig egyik kezemet a sérült vállára tettem, míg a másikkal elkaptam Eileen karját. Nem volt ideje kiszabadítani magát, behunytam a szemem és átvettem a sérüléseiket. Hangtalan üvöltöttem fel a fájdalomtól, aztán tehetetlenül elterültem a padlón, amit beterítettem vérrel.